

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 15. januarja 2015 *

„Znamka Skupnosti — Mednarodna registracija, v kateri je imenovana Evropska skupnost — Besedna znamka MONACO — Absolutni razlogi za zavrnitev — Opisnost — Neobstoj razlikovalnega učinka — Člena 151(1) in 154(1) Uredbe (ES) št. 207/2009 — Člena 7(1)(b) in (c) ter 7(2) Uredbe št. 207/2009 — Delna zavrnitev varstva“

V zadevi T-197/13,

Marques de l'État de Monaco (MEM) s sedežem v Monaku (Monako), ki jo zastopa S. Arnaud, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa V. Melgar, zastopnica,

tožena stranka,

zaradi tožbe, vložene zoper odločbo četrtega odbora za pritožbe UUNT z dne 29. januarja 2013 (zadeva R 113/2012-4), ki se nanaša na mednarodno registracijo, v kateri je imenovana Evropska skupnost, besedne znamke MONACO,

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi D. Gratsias, predsednik, M. Kančeva, sodnica, in C. Wetter (poročevalec), sodnik,

sodni tajnik: E. Coulon,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 1. aprila 2013,

na podlagi odgovora na tožbo, vloženega v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 7. avgusta 2013,

na podlagi sklepa z dne 5. novembra 2013, da se tožeči stranki dovoli vložitev dopisa z dne 22. oktobra 2013 v sodno tajništvo Splošnega sodišča,

na podlagi stališč UUNT v zvezi s tem dopisom, vloženih v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 21. novembra 2013,

na podlagi spremembe sestave senatov Splošnega sodišča,

* Jezik postopka: francoščina.

na podlagi tega, da stranki v enem mesecu po obvestilu o koncu pisnega postopka nista vložili predloga za razpis obravnave, je Splošno sodišče na podlagi poročila sodnika poročevalca in člena 135a Poslovnika Splošnega sodišča odločilo, da ne bo opravilo ustnega postopka,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 Vlada Kneževine Monako je 1. decembra 2010 pri Svetovni organizaciji za intelektualno lastnino (WIPO) pridobila mednarodno registracijo, v kateri je imenovana Evropska skupnost, za besedno znamko MONACO (v nadaljevanju: zadevna znamka). Ta registracija je prispela na Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) 24. marca 2011.
- 2 Proizvodi in storitve, za katere je bila zahtevana registracija, spadajo v razrede 9, 12, 14, 16, 18, 25, 28, 35, 38, 39, 41 in 43 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen.
- 3 UUNT je 1. aprila 2011 obvestil monaško vlado o začasni zavrnitvi varstva zadevne znamke v Evropski uniji v skladu s členom 5 Protokola k madridskemu sporazumu o mednarodnem registriranju znamk, sprejetega v Madridu 27. junija 1989 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 317, v nadaljevanju: Madridski protokol), in pravilom 113 Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 189), kakor je bila spremenjena, za nekatere proizvode in storitve, ki jih zajema mednarodna registracija, v kateri je imenovana Evropska skupnost (v nadaljevanju: zadevni proizvodi in storitve). Ti proizvodi in storitve spadajo v razrede 9, 16, 39, 41 in 43 in ustrezajo tem opisom:
 - razred 9: „Magnetni nosilci zapisov“;
 - razred 16: „Izdelki iz teh snovi [papir, lepenka], ki jih ne obsegajo drugi razredi; tiskovine; fotografije“;
 - razred 39: „Prevoznništvo; organizacija potovanj“;
 - razred 41: „Razvedrilo; športne dejavnosti“;
 - razred 43: „Nudenječasne nastanitve“.
- 4 Razlog za zavrnitev je bil, da zadevna znamka za zadevne proizvode nima razlikovalnega učinka in je opisna v smislu člena 7(1)(b) in (c) Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1).
- 5 Preizkuševalec je z odločbo z dne 18. novembra 2011, potem ko je monaška vlada odgovorila na očitke, navedene v obvestilu o začasni zavrnitvi, potrdil delno zavrnitev varstva zadevne znamke v Uniji za zadevne proizvode in storitve iz enakih razlogov, kot so bili že navedeni. Umaknil pa je očitke iz obvestila o začasni zavrnitvi, ki so se nanašali na „aparate za snemanje, prenos in reprodukcijo zvoka in slike“ iz razreda 9.
- 6 Vlada Kneževine Monako je 13. januarja 2012 zoper to odločbo vložila pritožbo pri UUNT na podlagi členov od 58 do 64 Uredbe št. 207/2009.

- 7 Družba Marques de l'État de Monaco (MEM), delniška družba monaškega prava, je 17. aprila 2012 nasledila Kneževino Monako kot imetnico zadevne znamke.
- 8 Četrty odbor za pritožbe UUNT je z odločbo z dne 29. januarja 2013 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) pritožbo zavrnil. Natančneje, ugotovil je, da tožeča stranka ni posebej legitimno upravičena do uporabe zadevne znamke za zadevne proizvode in storitve, pri čemer je pomembno zgolj, ali je to znamko mogoče registrirati v smislu člena 7(1)(b) in (c) Uredbe št. 207/2009. Odbor za pritožbe je zavrnitev najprej oprl na člen 7(1)(c) navedene uredbe, na podlagi katerega se zavrnejo opisne znamke, kot so znamke, sestavljene izključno iz znakov ali podatkov, ki lahko v gospodarskem prometu označujejo geografski izvor. V zvezi s tem je opozoril na sodno prakso, v skladu s katero mora biti povezava med takimi znaki in proizvodi ali storitvami, zajetimi z navedenimi znamkami, dovolj neposredna in konkretna, pri čemer je menil, da je treba to sodno prakso uporabiti v obravnavanem primeru, saj izraz „monaco“ označuje istoimensko ozemlje, tako da ga je mogoče v kateremkoli jeziku na ozemlju Unije razumeti kot označbo geografskega izvora ali destinacije zadevnih proizvodov in storitev. Nato je ugotovil, da je bila zadevna znamka očitno brez razlikovalnega učinka glede zadevnih proizvodov in storitev v smislu člena 7(1)(b) Uredbe št. 207/2009. Nazadnje je pojasnil, da njegovi razlogi temeljijo tudi na členu 7(2) te uredbe.

Predlogi strank

- 9 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- izpodbijano odločbo razveljavi;
 - podredno in „po potrebi“ Sodišču postavi vprašanje glede uporabe člena 7(1)(c) in člena 7(2) Uredbe št. 207/2009;
 - UUNT naloži plačilo stroškov.
- 10 UUNT Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- pritožbo zavrne delno kot nedopustno in delno kot neutemeljeno;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

- 11 Tožeča stranka v podporo predlogu za razveljavitev izpodbijane odločbe formalno navaja pet tožbenih razlogov, ki pa so v bistvu trije, in sicer, prvič, neobstoj ali nezadostnost obrazložitve, drugič, kršitev člena 7(1)(b) in člena 7(2) Uredbe št. 207/2009, in tretjič, kršitev člena 7(1)(c) in člena 7(2) te uredbe.
- 12 UUNT izpodbija tožbene razloge in trditve, ki jih je navedla tožeča stranka.
- 13 V skladu s členom 151(1) Uredbe št. 207/2009 ima vsaka mednarodna registracija, v kateri je imenovana Evropska skupnost, od datuma registracije v skladu s členom 3(4) Madridskega protokola enak učinek kot prijava za znamko Skupnosti. Člen 154(1) navedene uredbe določa, da so mednarodne registracije, v katerih je imenovana Evropska skupnost, podvržene preizkusu glede absolutnih razlogov za zavrnitev tako kot prijave za znamke Skupnosti (sodba z dne 13. aprila 2011, Deichmann/UUNT (Prikaz traku v obliki kota s prekinjenima črtama), T-202/09, EU:T:2011:168, točka 24).

- 14 V skladu s členom 7(1)(b) Uredbe št. 207/2009 se zavrne registracija znamk, ki so brez razlikovalnega učinka. V skladu s členom 7(1)(c) navedene uredbe se zavrne registracija „znamk, ki jih sestavljajo izključno znaki ali podatki, ki lahko v gospodarskem prometu označujejo vrsto, kakovost, količino, namen, vrednost, geografski izvor ali čas proizvodnje blaga ali opravljanja storitve ali druge lastnosti blaga ali storitve“. Člen 7(2) te uredbe določa, da se odstavek 1 uporablja ne glede na to, da razlogi proti registraciji obstajajo le v delu Unije.
- 15 Ob upoštevanju navedenega je treba najprej ugotoviti, ali je odbor za pritožbe pri sprejetju izpodbijane odločbe spoštoval obveznost obrazložitve, ki jo mora navesti.

Tožbeni razlog, ki se nanaša na neobstoj ali nezadostnost obrazložitve

- 16 UUNT mora na podlagi člena 75 Uredbe št. 207/2009 svoje odločbe obrazložiti. Obseg te obveznosti obrazložitve je enak kot pri obveznosti iz člena 296 PDEU, v skladu s katerim je treba jasno in nedvoumno izpostaviti razlogovanje avtorja akta. Njen namen je dvojen, in sicer, da se zainteresiranim osebam omogoči, da se zaradi varstva svojih pravic seznani z utemeljitvami sprejetega ukrepa, in da se Sodišču unije omogoči, da nadzira zakonitost odločbe. (sodbi z dne 19. maja 2010, Zeta Europe/UUNT (Superleggera), T-464/08, EU:T:2010:212, točka 47, in z dne 21. maja 2014, Eni/UUNT – Emi (IP) (ENI), T-599/11, EU:T:2014:269, točka 29).
- 17 Tožeča stranka trdi, da je odbor za pritožbe s tem, da izpodbijane odločbe ni zadostno obrazložil, kršil člen 75 Uredbe št. 207/2009, člen 296 PDEU in člen 6 Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950.
- 18 Na prvem mestu meni, da se je odbor za pritožbe omejil na navajanje upoštevnih določb Uredbe št. 207/2009 in sodne prakse, ki se nanaša nanje, ne da bi pojasnil dejanske okoliščine, ki jih je upošteval, in ji tako odrekel vsakršno pojasnilo glede delne zavrnitve njene vloge. Na drugem mestu meni, da je obrazložitev izpodbijane odločbe napačna oziroma vsekakor nezadostna in celo kontradiktorna v delu, v katerem se nanaša na zavrnitev varstva za zadevne proizvode iz razreda 9.
- 19 Glede prvega očitka, da odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi ni navedel informacij o dejanskem stanju, na katerih ta odločba temelji, je treba takoj pojasniti, da odbori za pritožbe z obveznostjo obrazložitve niso zavezani k natančni obrazložitvi, ki bi izčrpno in drugi za drugo sledila vsem trditvam, ki jih stranke navajajo pred njim (sodba z dne 12. julija 2012, Gucci/UUNT – Chang Qing Qing (GUDDY), T-389/11, EU:T:2012:378, točka 16 in navedena sodna praksa). Zadošča torej, da zadevna institucija navede dejstva in pravne preudarke, ki so v okviru odločbe bistveni (zgoraj v točki 16 navedena sodba ENI, EU:T:2014:269, točka 30; glej, v tem smislu sodbo z dne 14. februarja 1990, Delacre in drugi/Komisija, C-350/88, Recueil, EU:C:1990:71, točka 16).
- 20 V zvezi s tem je treba poudariti, da je odbor za pritožbe v nasprotju z navedbami tožeče stranke, potem ko je v točki 2 izpodbijane odločbe naštel zadevne proizvode in storitve in nato navedel razloge za odločitev preizkuševalca (točke od 8 do 13 izpodbijane odločbe), navedel, da bi bil izraz „monaco“ „takoj zaznan kot popolnoma informativen izraz, ki označuje geografsko poreklo ali geografsko destinacijo“ zadevnih proizvodov ali storitev, ki je Monako (točka 25 izpodbijane odločbe). V točkah od 26 do 29 izpodbijane odločbe je podrobno navedel povezavo med vsakim zadevnim proizvodom ali storitvijo in monaškim ozemljem, pri čemer je za „magnetne zapise nosilcev“ iz razreda 9 in za „[i]zdelke iz teh snovi [papir, lepenka], ki jih ne obsegajo drugi razredi; tiskovine; fotografije“ iz razreda 16 navedel, da zadevna znamka lahko „označuje vsebine teh proizvodov, kot so knjige, turistični vodniki, fotografije, itd., ki se vsi nanašajo na Kneževino Monako“ (točka 26 izpodbijane odločbe). Ugotovil je tudi, da lahko zadevna znamka v delu, v katerem se nanaša na storitve „prevoznitva; organizacije potovanj“ iz razreda 39 „vsekakor ustreza destinaciji ali izvoru teh storitev“ (točka 27 izpodbijane odločbe), da se storitve „razvedrila; športne dejavnosti“ iz razreda 41 očitno izvajajo v Monaku (točka 28 izpodbijane odločbe) in da bodo storitve „začasne nastanitve“ iz

razreda 34 ponudene na ozemlju Kneževine Monako (točka 29 izpodbijane odločbe). Odbor za pritožbe je tako ugotovil, da bo zadevna znamka v zvezi z zadevnimi proizvodi in storitvami zaznana v okviru svoje vsebine, ne pa kot znamka, zaradi česar je opisna v smislu člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 (točki 30 in 31 izpodbijane odločbe).

- 21 Iz navedenega je razvidno, da prvi očitek, ki se nanaša na neobstoje navedbe dejanskih okoliščin v izpodbijani odločbi, ni utemeljen in ga je zato treba zavrniti.
- 22 Glede drugega očitka tožeča stranka trdi, da se je odbor za pritožbe omejil na potrditev odločbe preizkuševalca, kar ob upoštevanju nezadostno obrazložitve in celo kontradiktornosti te prve odločbe zato onemogoča razumljivost natančnega obsega zavrnitve, sprejete glede tožeče stranke, v zvezi s proizvodi iz razreda 9.
- 23 Odločba preizkuševalca, glede katere je treba poudariti, da ni podvržena nadzoru Splošnega sodišča, pri katerem je vložena tožba zgolj zoper odločbe odborov za pritožbe UUNT, je sicer res težko razumljiva v delu, v katerem je v zgornjem delu strani 6 navedeno, da „se zavrnitev umakne za [...] ,aparate za snemanje, prenos in reprodukcijo zvoka in slike; magnetne nosilce zapisov“ in „potrdi za [...] ,magnetne nosilce zapisov“. Vendar je ta nejasnost odpravljena na koncu strani 10 in na začetku strani 11 odločbe preizkuševalca, kjer so med proizvodi v zvezi s katerimi je zavrnjeno varstvo znamke navedeni „magnetni nosilci zapisov“ iz razreda 9, in med proizvodi, za katero je varstvo odobreno „znanstveni, pomorski, geodetski, fotografski, kinematografski, optični, tehtalni, merilni, signalizacijski, kontrolni (nadzorni), reševalni ter učni aparati in instrumenti; aparati in instrumenti za prevajanje, preklapljanje, transformiranje, akumuliranje, regulacijo ali kontrolo električne energije; aparati za snemanje, prenos in reprodukcijo zvoka in slike; zvočne plošče; prodajni avtomati in mehanizmi za aparate na kovance; registrske blagajne, računski stroji, oprema za obdelavo informacij in računalniki; gasilni aparati“ prav tako iz razreda 9.
- 24 Tožeča stranka torej napačno trdi, da se nezadostnost obrazložitve odločbe preizkuševalca na nek način odraža v izpodbijani odločbi, saj ob obravnavi te prve odločbe ni nobenega dvoma glede proizvodov iz razreda 9, ki se odobrijo ali zavrnejo. Vsekakor je predmet nadzora zakonitosti Splošnega sodišča zgolj izpodbijana odločba.
- 25 Kot je navedeno v točki 20 zgoraj je odbor za pritožbe v točki 2 izpodbijane odločbe navedel zadevne proizvode in storitve. Med njimi so kot edini proizvodi iz razreda 9 navedeni „[m]agnetni nosilci zapisov“. Kot je bilo poudarjeno v isti točki te sodbe, je uporabil besedno enako poimenovanje pri preverjanju neposredne in konkretne povezave zadevnih proizvodov s Kneževino Monako (točka 26 izpodbijane odločbe). Iz tega je v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, razvidno, da je odbor za pritožbe izpodbijano odločbo ustrezno obrazložil glede proizvodov razreda 9 in tožeči stranki ustrezno omogočil, da analizo, ki jo je opravil, izpodbija pred Splošnim sodiščem.
- 26 Drugi očitek in s tem ta tožbeni razlog v celoti je treba torej zavrniti.

Tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 7(1)(c) in 7(2) Uredbe št. 207/2009

- 27 Ta tožbeni razlog tožeče stranke je v bistvu sestavljen iz štirih delov: prvi temelji na trditvi, da je odbor za pritožbe kršil področje uporabe člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 v povezavi s členom 5 te uredbe in posledično člen 7(2) navedene uredbe s tem, da ni upošteval, da je bila prvotni imetnik zadevne znamke tretja država, ki ni članica Unije; drugi tožbeni razlog se nanaša na napačno uporabo prava, ki naj bi jo pri opredelitvi splošnega interesa, ki ga je treba varovati v smislu člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009, storil odbor za pritožbe; tretji tožbeni razlog se nanaša na očitno napako pri presoji, ki naj bi jo odbor za pritožbe storil pri opredelitvi upoštevne javnosti storil; četrti pa na neobstoje povezave med zadevnim geografskim krajem in zadevnimi proizvodi in storitvami na eni strani in na obstoj očitne napake odbora za pritožbe pri presoji geografskega merila na drugi strani. Čeprav so

trditve, ki se nanašajo na ta zadnja dela tožbenega razloga, uvrščene v rubriko, ki se nanaša na razlikovalni učinek zadevne znamke, torej na po mnenju tožeče stranke napačno uporabo člena 7(1)(b) Uredbe št. 207/2009, se vsebinsko, kot je je to razvidno med drugim iz člena 70 te sodbe, dejansko nanašajo na izpodbijanje zavrnitve, sprejete glede tožeče stranke, na podlagi člena 7(1)(c) navedene uredbe.

Prvi del: kršitev področja uporabe člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 v povezavi s členom 5 te uredbe

- 28 Kot je bilo navedeno v točki 13 zgoraj, je treba ponovno poudariti, da je treba na podlagi uporabe določb člena 3(4) Madridskega protokola in določb člena 151(1) in člena 154(1) Uredbe št. 207/2009 vsako mednarodno registracijo, v kateri je imenovana Evropska skupnost od datuma registracije obravnavati kot registracijo, za katero se uporabijo določbe, ki se uporabijo za prijavo za znamko Skupnosti.
- 29 V skladu s členom 5 Uredbe št. 207/2009 je „[i]metnik blagovne znamke Skupnosti [...] lahko vsaka fizična ali pravna oseba, vključno z organi, ustanovljenimi po javnem pravu“.
- 30 Iz izrecnega besedila te določbe, ki ureja osebno področje uporabe Uredbe št. 207/2009 izhaja, da lahko varstvo znamke Skupnosti zahteva vsaka pravna oseba, vključno z organi, ustanovljenimi po javnem pravu. To torej seveda velja tudi za družbo s sedežem na ozemlju tretje države, ki ni članica Unije, in tudi za to državo, ki je, če je predmet mednarodnega prava, v smislu prava Unije pravna oseba javnega prava.
- 31 Iz tega je razvidno, da se je monaška država s tem, da je prek svoje vlade vložila zahtevo, naj se v mednarodni registraciji zadevne znamke imenuje Unija, sama vključila v področje uporabe Uredbe št. 207/2009, zaradi česar se zoper njo lahko uveljavi katerikoli od absolutnih razlogov za zavrnitev iz člena 7 navedene uredbe.
- 32 Drugače povedano, v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, pri čemer navaja nekatere mednarodne sporazume, sklenjene na področjih, ki niso področje znamke Skupnosti, se področje prava Unije ne razteza na ozemlje Kneževine Monako, ampak je Kneževina Monako prostovoljno želela koristiti uporabo tega prava (glej po analogiji sodbi z dne 24. novembra 1992, *Anklagemyndigheden/Poulsen in Diva Navigation*, C-286/90, Recueil, EU:C:1992:453, točke od 21 do 28, in z dne 21. decembra 2011, *Air Transport Association of America in drugi*, C-366/10, ZOdL, EU:C:2011:864, točke od 121 do 127) najprej kot pravna oseba javnega prava v smislu člena 5 Uredbe št. 207/2009 in nato posredno s tem, da je pravice iz zadevne znamke prenesla na tožečo stranko.
- 33 Odbor za pritožbe je torej pravilno navedel, da „ne obstaja nikakršno načelno legitimno upravičenje za to, da je ustanova, javni organ ali vladni organ imetnik znamke“ (točka 20 izpodbijane odločbe), kar zadošča za ugotovitev, da je bilo to vprašanje, v nasprotju s tem, kar UUNT trdi v točkah od 12 do 15 v odgovoru na tožbo, izpostavljeno pred odborom za pritožbe.
- 34 Najprej, tožeča stranka je v okviru tega prvega dela tožbenega razloga Splošnemu sodišču predlagala, naj „po potrebi“ Sodišču postavi vprašanje za predhodno odločanje:
- Ali se člen 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 uporabi za vsak gospodarski subjekt, tudi če gre za tretjo državo?
 - Ali je treba člen 7(1)(c) v povezavi s členom 7(2) Uredbe št. 207/2009 razlagati tako, da omogoča razširitev splošnega interesa območja Unije na splošen interes tretje države, pri čemer se neposredno ali posredno vpliva nanj, ob upoštevanju tega, da delna zavrnitev registracije predlagane znamke omejuje njeno varstvo na ozemlju te države članice, ki je v obravnavanem primeru Kneževina Monako?

- 35 UUNT uveljavlja ugovor nedopustnosti teh predlogov.
- 36 Ob upoštevanju, prvič, ugotovitev, navedenih v točkah od 28 do 33 zgoraj, in drugič, dejstva, da je tožeča stranka navedla, naj se predloga uporabita „po potrebi“, ju Sodišče ni dolžno obravnavati.
- 37 Vsekakor je treba poudariti, prvič, da je postopek iz člena 267 PDEU instrument sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči. Iz tega izhaja, da je izključno stvar nacionalnih sodišč, pred katerimi poteka spor in ki so pristojna za izdajo sodne odločbe, da ob upoštevanju posebnosti vsake zadeve presojuje o nujnosti sprejetja predhodne odločbe za izdajo njihove sodbe in o pomembnosti vprašanj, ki jih predložijo Sodišču (sodba z dne 7. julija 2011, Agafiței in drugi, C-310/10, ZOdl., EU:C:2011:467, točka 25).
- 38 Drugič, pristojnosti Splošnega sodišča so našteje v členu 256 PDEU in podrobno določene v členu 51 Statuta Sodišča Evropske unije in členu 1 priloge k navedenemu statutu. Splošno sodišče na podlagi teh določb ni pristojno za predložitev vprašanj za predhodno odločanje Sodišču na podlagi člena 267 PDEU. Obravnavane zadeve torej ni treba odstopiti Sodišču na podlagi člena 112 Poslovnika Splošnega sodišča in drugega odstavka člena 54 Statuta Sodišča.
- 39 Tretjič, čeprav člen 256(3) PDEU določa, da je Splošno sodišče pristojno za obravnavanje in odločanje o vprašanjih, predloženih v predhodno odločanje v skladu s členom 267, na posebnih področjih, določenih s statutom, je treba ugotoviti, da ta statut ne določa področij, za katera je Splošno sodišče pristojno za predhodno odločanje. Splošno sodišče torej trenutno nima tovrstne pristojnosti.
- 40 V obravnavnem primeru je bilo Splošnemu sodišču v okviru tožbe za razveljavitev odločbe UUNT, pri čemer pred sodiščem države članice Unije ni potekal noben postopek, na pobudo izključno tožeče stranke predlagano, naj Sodišču predloži vprašanje za predhodno odločanje. Taka predloga je zato treba vsekakor zavrniti kot nedopustna.
- 41 Glede na ugotovitve, navedene v točkah od 28 do 40 zgoraj, je treba prvi del tega tožbenega razloga zavrniti.

Drugi del: obstoj napačne uporabe prava pri opredelitvi splošnega interesa, ki ga je treba varovati

- 42 Tožeča stranka glede drugega dela tega tožbenega razloga trdi, da se splošni interes, ki mu sledi člen 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009, torej splošni interes, ki zahteva, da lahko vsakdo prosto uporablja znake in podatke, ki lahko v gospodarskem prometu označujejo lastnosti proizvodov in storitev, navedenih v prijavi za znamko skupnosti (glej v tem smislu sodbo z dne 12. januarja 2006, Deutsche SiSi-Werke/UUNT, C-173/04 P, ZOdl., EU:C:2006:20, točka 62), razlikuje od splošnega interesa, ki ga zakonito uveljavlja tretja država, kot je Kraljevina Monako.
- 43 Ta drugi del tega tožbenega razloga temelji na enaki napačni predpostavki kot njegov prvi del: ni namreč pravo Unije tisto, ki se kot nadrejeno pravo uporabi na monaškem ozemlju, ampak je Kneževina Monako tista, ki je na podlagi mednarodnega sporazuma želela uporabiti navedeno pravo, da bi na njegovi podlagi zadevno znamko izkoriščala na celotnem ozemlju Unije. Ker sta hoteli Kneževina Monako in nato tožeča stranka na notranjem trgu in zunaj njega delovati z znamko, za katero se šteje, da je glede svojih učinkov enaka znamki Skupnosti, sta bili podvrženi enakim zahtevam splošnega interesa kot katerikoli gospodarski subjekt, ki zahteva registracijo take znamke ali ki se mu njena registracija zavrne.
- 44 Te ugotovitve, ki se lahko uporabijo na celotnem ozemlju Unije, veljajo *a fortiori* za njegov del v smislu člena 7(2) Uredbe št. 207/2009.
- 45 Drugi del tega tožbenega razloga je treba zato zavrniti.

Tretji del: obstoj očitne napake pri presoji pri opredelitvi upoštevne javnosti

- 46 Tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da je „javnost Skupnosti“ (točka 24 izpodbijane odločbe) štel za upoštevno javnost in da je ta glede na to, ali je med zadevnimi proizvodi in storitvi določen proizvod ali določena storitev, sestavljena deloma iz povprečnih potrošnikov in deloma iz strokovne javnosti. Menil je, da „profil upoštevnega potrošnika“ (točka 73 tožbe) ni bil opredeljen, zlasti v zvezi z navedbo, da izraz „monaco“ „nakazuje predvsem na pojma slovesa in razkošja“ (ista točka tožbe).
- 47 Najprej je treba poudariti, da glede znakov ali podatkov, ki lahko označujejo geografski izvor ali destinacijo kategorij proizvodov ali kategorij storitev, za katere se zahteva varstvo z registracijo mednarodne znamke, v kateri je imenovana Evropska skupnost, zlasti za geografska imena, obstaja splošni interes, da se ohrani njihova razpoložljivost, predvsem zaradi njihove sposobnosti, ne le morebiti poudariti kakovost in druge lastnosti kategorij proizvodov ali zadevnih storitev, ampak tudi različno vplivati na prioritete potrošnikov, na primer z navezovanjem proizvodov ali storitev na kraj, ki lahko izzove pozitivne občutke (glej v tem smislu sodbo z dne 25. oktobra 2005, Peek & Cloppenburg/UUNT (Cloppenburg), T-379/03, ZOdl., EU:T:2005:373, točka 33 in navedena sodna praksa).
- 48 Poudariti je treba tudi, da je izključena, prvič, registracija geografskih imen kot znamk, kadar označujejo določene geografske kraje, ki že uživajo ugled ali so poznani po kategoriji proizvodov ali zadevnih storitev in ki jih zato interesenti povezujejo z njo, in drugič, registracija geografskih imen, ki jih lahko uporabijo druga podjetja in ki jim morajo tudi ostati razpoložljiva, kot označbe geografskega izvora kategorij proizvodov ali zadevnih storitev (glej zgoraj v točki 47 navedeno sodbo Cloppenburg, EU:T:2005:373, točka 34 in navedena sodna praksa).
- 49 Vendar je treba poudariti, da člen 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 načelno ne nasprotuje registraciji geografskih imen, ki so nepoznana med interesenti ali vsaj nepoznana kot označba geografskega kraja, ali imen, za katera zaradi značilnosti opisanega kraja ni verjetno, da bi interesenti lahko pričakovali, da kategorija proizvodov ali zadevnih storitev izvira iz tega kraja ali da je bila opravljena v njem (glej zgoraj v točki 47 navedeno sodbo Cloppenburg, EU:T:2005:373, točka 36 in navedena sodna praksa).
- 50 Glede na vse zgoraj navedeno se lahko presojo opisnosti znaka opravi samo glede na zadevne proizvode ali storitve na eni strani in glede na to, kako znak razume upoštevna javnost, na drugi strani (glej zgoraj v točki 47 navedeno sodbo Cloppenburg, EU:T:2005:373, točka 37 in navedena sodna praksa).
- 51 UUNT mora v okviru te presoje ugotoviti, da je geografsko ime med interesenti znano kot oznaka kraja. Poleg tega morajo interesenti zadevno ime dejansko zaznavati kot povezavo s kategorijo proizvodov ali zahtevanih storitev ali pa mora biti razumljivo pričakovati, da lahko ta javnost tako ime zaznava kot označbo geografskega izvora navedene kategorije proizvodov ali storitev. Pri tem preizkusu je treba še posebej upoštevati večje ali manjše poznavanje geografskega imena, značilnosti kraja, ki ga to označuje, ter kategorije proizvodov ali zadevnih storitev interesentov (glej zgoraj v točki 47 navedeno sodbo Cloppenburg, EU:T:2005:373, točka 38 in navedena sodna praksa).
- 52 Preizkus Splošnega sodišča je treba v obravnavanem primeru omejiti na ugotovitev, ali je za upoštevno javnost zadevna znamka sestavljena izključno iz podatkov, ki lahko v gospodarskem prometu označujejo geografski izvor zadevnih proizvodov ali storitev. V zvezi s tem ni sporno, da izraz „monaco“ ustreza imenu kneževine, ki je kljub površini približno 2 km² in populaciji, ki ne presega 40.000 prebivalcev, svetovno znana izključno zaradi slave knežje družine, organizacije velike nagrade za formulo 1 in cirkuškega festivala. Poznavanje Kneževine Monako je še večje med državljani Unije med drugim zato, ker meji na Francijo, ki je država članica, ker je blizu Italiji, ki je tudi država članica, in ker kot tretja država uporablja enako valuto kot 19 od 28 držav članic, torej euro.

- 53 Drugače kot v zadevi, v kateri je bila izdana zgoraj v točki 47 navedena sodba Cloppenburg (EU:T:2005:373), v kateri je Splošno sodišče presodilo, da ni bilo dokazano, da upoštevna javnost, torej povprečni potrošnik v Nemčiji, besedo „cloppenburg“ z gotovostjo povezuje z majhnim mestom te države, v obravnavani zadevi torej ni sporno, da se izraz „monaco“ ne glede na jezik upoštevne javnosti navezuje na istoimensko geografsko ozemlje.
- 54 Vendar tožeča stranka izpodbija ugotovitev, da je upoštevna javnost javnost Unije in da je treba poleg tega razlikovati med povprečnim potrošnikom in strokovno javnostjo glede na zadevne proizvode in storitve.
- 55 Vendar je odbor za pritožbe glede mednarodne registracije, v kateri je imenovana celotna Evropska skupnost, pravilno ugotovil, da je bila upoštevna javnost sestavljena iz javnosti Evropske skupnosti, pri čemer je v točki 24 izpodbijane odločbe prav tako pravilno razlikoval med proizvodi široke potrošnje in storitvami za splošno javnost, glede katerih je upoštevna javnost povprečni potrošnik, in posebnimi proizvodi in storitvami za posebno javnost, glede katerih je upoštevna javnost strokovna javnost. Odbor za pritožbe je torej pravilno opredelil upoštevno javnost in ji glede na zadevne proizvode in storitve pripisal bodisi povprečno bodisi večjo stopnjo pozornosti.
- 56 Tretji del tega tožbenega razloga je treba zato zavrnil.

Četrty del: neobstoj povezave med zadevnim geografskim krajem in zadevnimi proizvodi in storitvami, na eni strani, in obstoj očitne napake odbora za pritožbe pri presoji geografskega merila na drugi strani

- 57 Tožeča stranka trdi, da odbor za pritožbe ni dokazal, da v očeh upoštevne javnosti obstaja povezava med Kneževino Monakom in proizvodnjo magnetnih nosilcev zapisov, prevozništvom ali ponujanjem začasne nastanitve. Glede področja športa in razvedrila, ugovarja, da so znane zgolj dirke formule 1 in cirkuške predstave, katerih organizatorji so imetniki samostojnih znamk, ki niso povezane z zadevno znamko.
- 58 Iz razlogov, ki jih je pravilno navedel odbor za pritožbe in na katere je bilo opozorjeno v točki 20 te sodbe, je treba v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, ugotoviti, da je odbor za pritožbe za vsak zadevni proizvod in za vsako storitev pravno zadostno dokazal dovolj neposredno in konkretno povezavo med njimi in zadevno znamko, tako da je mogoče šteti, da se lahko izraz „monaco“ v gospodarskem prometu uporabi kot označba izvora proizvodov ali geografske destinacije ali kraja opravljanja storitev in da je navedena znamka glede zadevnih proizvodov in storitev opisna.
- 59 Glede zatrjevane očitne kršitve pri presoji geografskega merila nikakor ni mogoče sprejeti trditve tožeče stranke, da je treba poimenovanje celotne države (Kneževina Monako) razlikovati od skrajšanega poimenovanja (Monako). To razlikovanje namreč ne preprečuje ugotovitve povezave med zadevnimi proizvodi in storitvami in zadevnim ozemljem. V zvezi s tem obstajata glede trditve tožeče stranke, da je UUNT že sprejel besedne znamke, enake zadevni znamki, dve oviri. Najprej, čeprav mora UUNT na podlagi načel enakega obravnavanja in dobrega upravljanja upoštevati odločbe, ki so že bile sprejete, in posvetiti posebno pozornost vprašanju, ali je treba odločiti v enakem smislu, mora biti uporaba teh načel vseeno skladna z načelom zakonitosti (glej sodbo z dne 17. julija 2014, Reber Holding/UUNT, C-141/13 P, EU:C:2014:2089, točka 45 in navedena sodna praksa). Odbor za pritožbe je v obravnavanem primeru pravilno ugotovil, kot je razvidno iz točk od 47 do 58 zgoraj, da za prijavljeno znamko obstaja razlog za zavrnitev, ki se nanaša na člen 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009, tako da tožeča stranka za izpodbijanje te ugotovitve ne more učinkovito navajati prejšnjih odločb UUNT. Nato, UUNT je odločil v korist tožeče stranke glede številnih drugih proizvodov in storitev, ki so navedeni v točki 23 te sodbe in od tedaj varovani z zadevno znamko.
- 60 Četrty del tega tožbenega razloga in torej ta razlog v celoti je treba zato zavrnil.

Tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 7(1)(b) in člena 7(2) Uredbe št. 207/2009

- 61 Tožeča stranka glede pojma razlikovalnega učinka znamke trdi, da je odbor za pritožbe napačno uporabil pravo in storil očitno napako pri presoji. Obravnavati je treba vsakega od teh očitkov, ki sta v tožbi navedena v okviru dveh različnih tožbenih razlogov, vendar za katera Splošno sodišče meni, da sta povezana, ker temeljita na razlagi člena 7(1)(b) Uredbe št. 207/2009.

Zatrjevana napačna uporaba prava

- 62 Tožeča stranka trdi, da je odbor za pritožbe s tem, da je navedel, da obstaja prekrivanje področij uporabe absolutnih razlogov za zavrnitev, na eni strani določenih v členu 7(1)(b) Uredbe št. 207/2009 in na drugi v členu 7(1)(c) te uredbe, kršil prejšnjo prakso odločanja UUNT in sodno prakso.
- 63 V zvezi s tem je treba najprej opozoriti, da se v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 59 zgoraj, praksa odločanja UUNT ohrani, če to ne vpliva na zakonitost izpodbijane odločbe.
- 64 Dalje, opozoriti je treba, da je odbor za pritožbe, pri čemer v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, nikakor ni skupaj analiziral dveh absolutnih razlogov za razveljavitev iz člena 7 Uredbe št. 207/2009, prvič, pravilno dal prednost analizi, ki temelji na členu 7(1)(c) navedene uredbe, prav zato, ker se izraz „monaco“ nanaša na istoimensko ozemlje in ker je bilo treba torej najprej ugotoviti, ali so zadevni proizvodi in storitve v dovolj neposredni in konkretni povezavi s poimenovanjem ozemlja Kneževine Monako (točke od 21 do 31 izpodbijane odločbe). Odbor za pritožbe je šele v nadaljevanju (v izpodbijani odločbi se ta odstavek začne z izrazom „poleg tega“) navedel, da se uporabi tudi drugi absolutni razlog za zavrnitev, ki temelji na členu 7(1)(b) Uredbe št. 207/2009 (točki 32 in 33 izpodbijane odločbe), in nato ugotovil, da se področji uporabe teh absolutnih razlogov za zavrnitev prekrivata (točka 34 izpodbijane odločbe), kar je namreč v skladu z ustaljeno sodno prakso (glej v tem smislu sodbi z dne 10. junija 2008, Novartis/UUNT (BLUE SOFT), T-330/06, EU:T:2008:185, točka 30, in z dne 7. oktobra 2010, Deutsche Behindertenhilfe – Aktion Mensch/UUNT (diegesellschafter.de), T-47/09, EU:T:2010:428, točka 24).
- 65 Tožeča stranka je torej napačno trdila, da je odbor za pritožbe pri uporabi navedenih določb napačno uporabil pravo.

Zatrjevana očitna napaka pri presoji

- 66 Ta očitek se, kot je bilo navedeno v točki 27 zgoraj, nanaša predvsem na tožbeni razlog, ki temelji na kršitvi člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009. Vendar tožeča stranka trdi tudi, da je odbor za pritožbe storil očitno napako pri presoji s tem, da je ugotovil, da zadevna znamka nima razlikovalnega učinka, med drugim zato, ker se je skliceval na pojme slovesa in razkošja ter, natančneje, „določene ideje razkošja“ (točka 77 tožbe).
- 67 Poudariti je treba, da je besedna znamka, ki je glede lastnosti proizvodov ali storitev v smislu člena 7(1)(c) Uredbe št. 207/2009 opisna, zaradi tega dejstva nujno brez slehernega razlikovalnega učinka glede teh proizvodov ali storitev (glej sodbi z dne 11. februarja 2010, Deutsche BKK/UUNT (Deutsche BKK), T-289/08, EU:T:2010:36, točka 53, in z dne 29. marca 2012, Kaltenbach & Voigt/UUNT (3D eXam), T-242/11, EU:T:2012:179, točka 39 in navedena sodna praksa).
- 68 Kot je bilo presojeno v točkah od 47 do 60 zgoraj, je odbor za pritožbe pravilno ugotovil, da zadevna znamka opisuje zadevne proizvode in storitve. Zato ne more imeti razlikovalnega učinka v smislu člena 7(1)(b) Uredbe št. 207/2009 niti, kot je bilo presojeno v točki 44 zgoraj, v smislu člena 7(2).

- 69 Poleg tega je odbor za pritožbe, kot je bilo v bistvu navedeno v točki 64 zgoraj, ugotovil tudi, da bi upoštevni potrošnik zadevno znamko v bistvenem bolj kot označbo trgovskega izvora zadevnih proizvodov in storitev zaznal kot informacijo (točka 33 izpodbijane odločbe). Splošno sodišče mora to presojo sprejeti in ugotoviti, da zadevna znamka glede teh proizvodov in storitev nima razlikovalnega učinka.
- 70 Trditev, da je odbor za pritožbe kršil načela enakega obravnavanja, dobrega upravljanja in pravne varnosti, je treba zavrniti kot popolnoma neutemeljeno, saj je ni mogoče podpreti z nobenim dokazom iz spisa. Natančneje, ločitev proizvoda od proizvoda in storitve od storitve, ki jo je izvedel UUNT za presojo povezave med njimi in zadevno znamko, dokazuje natančen in skrben preizkus, s katerim je spoštovano načelo dobrega upravljanja in pravne varnosti. Glede načela enakega obravnavanja je treba poudariti, da ni mogoče šteti, da je bilo kršeno zgolj zato, ker so nekateri proizvodi in storitve, ki jih zajema zadevna znamka, varovani, drugi pa ne, saj je ta okoliščina odraz tega, da se za kršitev navedenega načela z različnim obravnavanjem predpostavlja, da so zadevni položaji primerljivi glede na vse njihove značilnosti. Vendar v tem primeru to ni tako.
- 71 Ta tožbeni razlog in torej tožbo v celoti je treba zato zavrniti.

Stroški

- 72 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni.
- 73 Tožeča stranka ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi UUNT naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrne.**
- 2. Marques de l'État de Monaco (MEM) se naloži plačilo stroškov.**

Gratsias

Kančeva

Wetter

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 15. januarja 2015.

Podpisi